

V. Toporkov

Artist al Poporului al U. R. S. S.

MÎNDRIA ARTEI SCENICE ROMÎNEȘTI

Turneul a durat puțin, dar teatrul românesc „I. L. Caragiale” și-a cucerit simpatia traimică și dragostea spectatorului sovietic.

La 8 octombrie, la ultimul spectacol, cînd s-a lăsat cortina peste *Steaua fără nume*, piesa minunată și plină de poezie a dramaturgului român M. Sebastian, moscoviții care umpleau sala i-au ovationat furtunos pe interpreți și pe regizorul Sică Alexandrescu. Cei care i-au aplaudat, cu deosebită ardoare și timp îndelungat, pe romîni au fost oamenii noștri de teatru (regizori, actori, critici), veniți în număr mare la acest admirabil spectacol. Aceștia au fost entuziasmați în unanimitate, au apreciat — pe merit, de altfel — finețea și profunzimea măiestriei realiste a acestui teatru care reprezintă o mîndrie a artei scenice romînești.

Regia lui Sică Alexandrescu, fără nimic bombastic ca exterior și fără auto-reclamă regizorală, merge pe calea justă a afirmării actorului ca element principal al spectacolului. Bazîndu-se pe individualitatea și măiestria actorului care acționează organic, într-un ansamblu armonios, regizorul își modelează opera scenică creînd cu migală linia evenimentelor din piesă, o linie reliefată, întotdeauna logic justificată și neîntreruptă, atingîndu-și astfel țelul: acela de a exprima în modul cel mai convingător ideea spectacolului și stilul lucrării dramaturgului.

Aceștea au fost și mijloacele prin care a obținut rezultatele strălucite din montarea *Revizorului* lui Gogol. Rămîi uimit cît de exact au fost dezvăluite sensul piesei, existența și caracterele personajelor, precum și stilul genialei opere a lui Gogol.

Succesul spectacolului se datorește și lui Radu Beligan, care a interpretat cu un deosebit talent rolul lui Hlestakov, și comicului plin de haz, Vasiliu-Birlic (Bobcinski) inepuizabil ca fantezie, și marelui meșter Al. Giugaru (primarul), creatorul atmosferei necesare, activ orientate, în care se desfășoară evenimentele din orașelul condus de Skvoznik-Dmuhanovski.

Dacă interpretului lui Hlestakov, care după mine a atins perfecțiunea în acest rol atît de complicat, nu-i pot reproșa nimic, pe interpretul rolului primarului l-aș sfătui ca în ultimul monolog să nu se teamă a ieși din lumea lui îngustă, provincială. Văzîndu-se înșelat, primarul pungaș este atît de uluit de cele întîmplate, încît gîndește pe „scară mondială”: „Priviți, priviți, oameni buni, uitați-vă creștînatate, priviți cu toții cum s-a îndobitocit primarul” etc. Aici trebuie să simți tot patosul lui Gogol, să te ridici pe culmile lui, să treci — cum s-ar spune — „dincolo de rampă”.

În acest caz, rolul va deveni mai masiv, va avea un final adevărat, iar satira lui Gogol va fi și mai puternică, și mai evidentă.

Ca încheiere, nu pot decît să-mi exprim regretul că turneul teatrului românesc a fost atît de scurt. Să sperăm însă că, într-un viitor apropiat, se va repeta și că ne vom putea desfăta din nou cu arta înaltă și subtilă a măștrilor din teatrul românesc care poartă numele lui Caragiale.

В. Топорков

* Articole scrise special pentru revista „Teatrul”.